

stafte dem adskillige Ubehageligheder. Det kan man nu sige kun er et Etiketspørgsmaal; værre er den Omstændighed ved disse Universitetslæreres Stilling, at de staa med en adskillig lavere Løn og derfor i det Hele ogsaa økonomist ere stillede uheldigere end Professorerne, naaget der af dem kræves den samme Opoffrelse af Arbeide og Tid i Interesse af Undervisningen ved Universitetet som af disse. Det er en Levning af Lønningsforhold og Lønningsmetoder, der ligger langt tilbage, og som Lønningslovene paa alle andre Punkter have opgivet. Det var nu Universitetets Ønske, og et Punkt, hvori Undervisningsministeriet havde imødekømt det, at denne Forskjel skulde udslættes ved en almindelig Bestemmelse paa Finantsloven, og man mente, at det kunde gøres, uden at man iøvrigt kom i Strid med den Grundætning, at egentlige Lønningslovs-pørgsmaal ikke bør medtages paa Finantsloven. I denne Henseende har Folkethinget imidlertid været af en anden Mening, og derom kan det ikke nytte at disputere. Det kan ikke bevises, at det ligger udenfor Lønningsloven. Det beror paa et Skøn, om man vil befragte det som en egentlig og væsentlig Del deraf eller som en mere hvide Bestanddel, og det kan, som sagt, ikke nytte at strides om dette Spørgsmaal. Men Folkethinget har ment, og derfor skulder man ganske vist Thinget Anerkjendelse fra Universitetets Side, at kunne skildestgjøre for en meget væsentlig Del det reiste Ønske ad anden Vej, og i denne Henseende er der givet ikke saa Lidet. Der er givet Navn af Professorer til forskjellige ekstraordinære Docenter, der er taget Hensyn til en gunstigere Anciennitetsberegning for bestemte enkelte normerede Lærere og to af de ved Universitetet ansatte Lærere, der nu føre Navn af og staa under Vilkaar som Lektorer eller normerede Docenter, nemlig Lektoren i normal Anatomi og Docenten i tydsk Sprog og Literatur ere hævede op til Professorer. I Forbindelse med, hvad der paa lignende Maade blev bevilget af det andet Thing paa Forslag til Finantsloven for forrige Aar, hvor det nemlig ligeledes var Tilfældet, at to af disse Pladser bleve hævede op til Professorater, staa det nu saaledes, at af 6 Pladser af denne Bestaaffenhed, som paa en saa unaturlig Maade ere satte ned i Vilkaar, økonomist og paa anden Maade, ere 4 hævede op til Professorater, og for den Femtes Vedkommende har det ingen praktisk Interesse, nemlig for det normerede Docentur i engelsk Sprog og Literatur; thi den Lærer, som beklæder denne Lærerstol, har

beklædt den saa længe og i saa lang Tid førend Lønningsloven, at dette Punkt ifølge de Regler, som tidligere gjaldt, hverken med Hensyn til Betegnelse eller med Hensyn til økonomist Stilling, for ham har nogen virkelig Interesse. Men netop den Omstændighed medfører den Ubillighed, paa hvilken jeg vil henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed, at som Følge af den Maade, hvorpaa det andet Thing er gaaet frem, og som i og for sig ikke kan Andet end vinde Krav paa Anerkjendelse, er der blevet en enkelt Universitetslærer tilbage, som staa under Tryk af den Betegnelse, som sætter ham udenfor lige Rang og Stilling med hans Kolleger ved Universitetet og stiller ham under de ugunstige økonomist Vilkaar, som denne Stilling medfører, nemlig Lektoren i Fysiologi under det lægevidenskabelige Fakultet. Det er vel klart for Enhver, at det er en Ubillighed, naar der saaledes for en enkelt Mand bevares en Stilling, som man har hævet for de Andre. Det kan maasse være en Trøst, en daarlig Trøst, men dog nogenledes en Trøst, naar man veed, at den ringere Stilling, de ringere Vilkaar, man maa staa under, rammer En ifølge en vis almindelig Regel — der er det fælles Skibbrud en Trøst — men naar det er saaledes, at den Enkelte staa som den eneste Undtagelse, og han altsaa ikke lider denne Forringelse i sin Stilling som Følge af en almindelig Regel, men som den Eneste i sit Slags, bliver det en støvende, endogsaa i høi Grad støvende og krænkende Ubillighed mod den enkelte Universitetslærer, en Ubillighed, der, vil jeg tilføie, i det givne Tilfælde selvfølgelig ikke har den mindste Berettigelse, naar man ser hen til hans Anseelse, hans Dygtighed og den anerkjendte Virksomhed, han udfolder. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at denne Ubillighed ikke i nogen Henseende kan forsvares ved en Hensyntagen til, at denne Mand er Lærer ved det lægevidenskabelige Fakultet. Der har været en Tid, da man lönede det lægevidenskabelige Fakultets Lærere efter en lavere Maalestok end Lærerne ved de andre Fakulteter, og det gjorde man ifølge en Betragtning om, at de havde anden indbringende privat Virksomhed. Lønningsloven har anerkjendt, at det er et Hensyn, man i det Hele ikke var berettiget til at tage, og har udjævnet denne Forskjel, saaledes at Professorerne ved det lægevidenskabelige Fakultet ere stillede ganske som Professorerne ved de andre Fakulteter. Man har erkjendt, at det er nødvendigt og rigtigt at anlægge den Betragtning, at man ikke havde Ret til at forringe en Universitetslærers Raar af